

Græs; thi der er tillige Mange, der have en stor Lyst til at flyde dem, og der bliver ogsaa skudt en betydelig Deel hvert Efteraar.

Indenrigsministeren ad interim: For mit eget Vedkommende skal jeg ikke paa nogen Maade modsætte mig at tage Loven, om ogsaa Endringsforslaget bliver vedtaget; men derimod nærer jeg stor Tvivl om, at jeg vil kunne sætte den igjennem, dersom Endringsforslaget bliver vedtaget. Jeg lagde nøie Mærke til hvad den ærede Ordfører sagde. Han sagde: Heller § 1 reent ud. Det kan saa være, men han bemærkede ikke, om han ogsaa vilde lade § 2 gaae med. Nu er der Endeel, der have megen Erfaring fra Selveierdistricterne, og som besidne, at der er en Mængde Giere, der kunne flyde dem, men at dette ikke har saa skadelig en Indflydelse, som den ærede Rigsdagsmand antog. Jeg troer, at Sagtelsterne ikke ville komme til at savne Næven, ei heller, at det vil udøve saa stor Indflydelse paa Skovene. Det er kun af Frygt for ikke at kunne føre Loven igjennem og paa Grund af den sildige Tid, vi ere paa, at jeg maa fraraade Endringsforslaget. § 2 sætter jeg mere Priis paa end paa § 1. Jeg vilde nødig spille dette Arbejde, især af Hensyn til de Mænd, der have staaet i Spidsen for hele denne Sag. Jeg vilde gjerne, at de skulde see et Resultat af deres Virksomhed, der tillige vilde indeholde en Opmuntring for dem til at fortsætte deres Virksomhed ogsaa i andre Retninger.

Ordføreren: Jeg sætter ganske vist Priis paa § 2; men jeg troer paa ingen Maade, at Folkethinget paa Grund af denne Forandring skulde forkaste hele Loven, og endnu mindre, at det vil forkaste § 2. Men om saa skulde være, vilde jeg ikke see nogen stor Ulykke dert; thi det var i sig selv saa ufornuftig at begrænse en Giers Ret til at bortleie sin Sagt, at en saadan Tvang ikke længe kan opretholdes, og det vil ikke have nogen ganske ringe Betydning for Afhændelse til Selveiendom, om § 2 vedtages, saa at vi dog snart faae den Frihed, Paragraphen lover. Jeg kan ikke andet end paa det Bestemteste fastholde det Forslag, som vi have stillet, ikke at indføre en saadan Be-

stemmelse, der vil have en stor Formindstelse i Nævenes Antal til Følge.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg skal være enig med den ærede Ordfører. Jeg troer ogsaa, at det vilde fremme Overgangen til Selveiendom i højeste Grad, dersom man gav en Lov, der gif ud paa, at man kunde bortfæste Eiendomme uden med det samme at bortfæste Sagtretten, og at Godseieren fik Lov til at beholde Sagtretten, naar han solgte Eiendommen. Jeg vil troe, at det vilde være langt kraftigere end nogen anden Lovbestemmelse.

Da Ingen ellers ønskede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget:

„Brandanordningerne“ i 3die Linie fraenden; i § 1 forandres til „Anordningerne“ forkastedes med 18 Stemmer mod 13.

Lovforslaget i sin Heelhed fattes derpaa under Forhandling.

Jacobæus: At jeg tager Ordet i denne Sag paa dette Stadium er, forbi der er en Side af Sagen, som ikke er bleven berørt under Forhandlingerne her, og som heller ikke, saavidt jeg har iagttaget, er bleven omtalt i Folkethinget, men som jeg troer, bør fremhæves. De Bemærkninger, jeg har at fremføre, gaae ud paa at vise, at denne Lov, som den er, ikke vil være istand til at naae det Maal, den sigter til, naar den ikke bliver understøttet fra andre Sider, navnlig fra Agerbrugets. Det er vist, at vi maae være vel tilfreds med Loven; den vil gjøre sin Nytte, den er grundet paa naturvidenskabelige Principer, og der ligger altsaa Sandhed i den; men jeg mener, at vi ikke maae gjøre os saa store Forventninger om de Resultater, den vil føre til, fordi der, saavidt min Erfaring strækker, ikke findes nogen Forsølgelse Sted mod de i denne Lov omtalte Dyr og Fugle. Det er vistnok, at der dræbes mangan Krage o. s. v.; men dette Antal er dog ikke stort i Sammenligning med den Mængde, der findes. Idet jeg gaaer ud herfra, er det naturligt, at jeg maa spørge: hvorfor er Fug-